

Ved en tilføjelse til retsplejelovens § 6 bestemmer den foreliggende lov, at reglerne i § 97 om vederlag og rejsegodtgørelse fremtidig også finder anvendelse på de *sø- og handelskyndige dommere ved landsretterne*. Vederlaget har hidtil været beregnet efter reglerne i tjenestemandslovens § 972 om vederlag til medlemmer af kommissioner, nævn m. m., og rejseudgiften har været godtgjort efter regning. Merudgiften ved ændringen vil blive overordentlig ringe, da der behandles meget få sager af denne art, i 1945—47 således overhovedet ingen.

Den foreliggende lov bestemmer endvidere ved tilføjelser til retsplejelovens §§ 18 og 20, at reglerne i § 97 kommer til anvendelse på de *sø- og handelskyndige medlemmer af underretterne udenfor København*. Udgifter til dagpenge og rejseomkostninger til sø- og handelsretsmedlemmer udenfor København var i finansåret 1946—47 829 kr. og i finansåret 1947—48 681 kr. 25 øre. Den fremtidige årlige udgift til vederlag og rejseomkostninger anslås i bemærkningerne skønsmæssigt til ca. 12 000 kr.

Bestemmelsen om *godtgørelse til vidner* i retsplejelovens § 192, 1. pkt. affattes således:

„Vidner har krav på en godtgørelse for tidsspilde af 4 kr. for indtil 4 timer og derudover et tillæg af 2 kr. for hver påbegyndt periode af 2 timer, der medgår til opfyldelse af deres vidnepligt, samt, forsåvidt det er nødvendigt for dem at tilbagelægge mere end 7 km for at nå til retten, på erstatning for rejseudgifter frem og tilbage med 15 øre for hver kilometer.“

Herved sker der på det nærmeste en fordobling af den hidtidige godtgørelse, som sidst reguleredes ved lov nr. 209 af 23. juli 1932. Vederlaget for rejseudgifter var hidtil 10 øre pr. km. Forhøjelsen begrundes med, at den hidtidige godtgørelse som følge af det stadig stigende prisniveau var ganske utilstrækkeligt til — selv gennemsnitligt — at yde nogen ækvivalens for vidnernes tab ved mistet arbejdsindtægt.